

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/71/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0021201628
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:0021201628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej v právnej veci oprávnenej A. B. C. nar. X.X.XXXX bývajúcej v D. E. F. E. B. G. X zastúpenej JUDr. Lukášom Holodňákom advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Michalovciach na ulici Kpt. Nálepku č. 8 proti povinnému D. H. C. nar. XX.XX.XXXX bývajúcemu v Michalovciach na ulici Pasáž č. 12 zastúpeného JUDr. Radoslavom Sotákom advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v D. na Nám. slobody č. 7 o určenie manželského výživného o odvolaní oprávnenej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 23Pc/14/2021-57 zo dňa 19.5.2022 takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o určenie manželského výživného tak, že zaväzuje povinného D. H. C. nar. XX.XX.XXXX prispievať na výživu oprávnenej A. B. C. nar. X.X.XXXX sumou 350 Eur mesačne od 14.4.2021 do 7.6.2021. Dĺžné výživné za obdobie od 14.4.2021 do 7.6.2021 v celkovej sume 446,83 Eur zaväzuje povinného zaplatiť oprávnenej do 90 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II. o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o náhrade trov konania.

III. Oprávnená nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal povinného platiť oprávnenej manželské výživné v sume 100 Eur mesačne s tým, že výživné priznal za obdobie od 14.4.2021 do 8.6.2021 v celkovej sume 183,25 Eur, ktoré zaviazal povinného zaplatiť oprávnenej v dvoch mesačných splátkach do 15. dňa v mesiaci s tým, že nezaplatením prvej splátky sa stáva splatné celé dĺžné výživné. Výšku mesačnej splátky určil na sumu 91,63 Eur. Výrokom II. vo zvyšnej časti návrh oprávnenej zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil v zmysle ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine tým, že v rozhodnom čase manželstvo trvalo a teda trvala aj vyživovacia povinnosť medzi manželmi. Porovnajúc príjmy a výdavky povinného a príjmy a výdavky oprávnenej mal preukázané, že životná úroveň povinného bola vyššia než životná úroveň oprávnenej. Po zohľadnení výdavkov povinného a jeho príjmu dospel k záveru, že je v jeho možnostiach prispievať na výživu oprávnenej sumou 100 Eur mesačne. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zvyšnú časť výdavkov oprávnenej si je povinná hradiť sama s tým, že nie je daný dôvod, aby študovala dennou formou a teda pri diaľkovej forme štúdia by mala možnosť zamestnať sa aspoň na čiastočný pracovný úväzok a zabezpečiť si tak príjem, z ktorého by hradila svoje výdavky. Výživné jej priznal od podania návrhu (14.4.2021) do dňa právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva (8.6.2021). Výživné za obdobie od 14.4.2021 do 8.6.2021 vypočítal nasledovne:

- dlžné výživné za máj 2022: 100 Eur,
- dlžné výživné za 17 dní v apríli 2021: 100 Eur : 30 dní = 3,33 Eur (dlžné výživné na 1 deň). 3,33 Eur x 17 dní = 56,61 Eur,
- dlžné výživné za 8 dní v júni 2021: 100 Eur : 30 dní = 3,33 Eur (dlžné výživné na 1 deň). 3,33 Eur x 8 dní = 26,64 Eur.

Celkové výživné určil na sumu 183,25 Eur (100 Eur + 56,61 Eur + 26,64 Eur), ktorú povolil povinnému zaplatiť v dvoch mesačných splátkach po 91,63 Eur s tým, že neuhradením, prvej splátky sa stane splatné celé výživné. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti výrokom II. a III. rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnená z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s ďalším potenciálnym príjmom povinného, ktorý deklaroval vo svojich mesačných výdavkoch aj výdavky súvisiace s bytom na I. F. J. K., ktorý je v jeho podielovom spoluvlastníctve v podiele 1/2, pričom druhou spoluvlastníčkou je jeho matka. Povinný tento byt bez náležitého dôvodu neprenajíma a ani osobne nevyužíva na účely bývania. Aj napriek tomu, že je spoluvlastníkom v podiele 1/2 z celku, uhrádza cenu za služby spojené s užívaním bytu v plnej výške, z čoho možno vyvodzovať, že aj potenciálny príjem z možného prenájmu bytu by mal patriť v plnej výške povinnému. Podľa inzerátov s ponukou prenájmu porovnateľných bytov na Rastislavovej ulici v Košiciach by povinný mohol dosahovať ďalší potenciálny príjem v sume 650 – 700 Eur mesačne. Konštatovala, že tento potenciálny príjem však zo strany súdu prvej inštancie pri posudzovaní možností, schopností a majetkových pomerov povinného zohľadnený nebol, čím došlo podľa jej názoru, k naplneniu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a § 62 ods. 1 CMP. Namietala aj proti tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nemusela študovať dennou formou štúdia, ale mohla študovať diaľkovo a popritom mala možnosť sa zamestnať aspoň na čiastkový úväzok a zabezpečiť si tak príjem. Zdôraznila, že študovala dennou formou štúdia, v rámci ktorého sa sústavne pripravovala na výkon budúceho povolania, a to aj s prihliadnutím na to, že sa starala o výchovu dvoch maloletých detí a starala sa aj o spoločnú domácnosť účastníkov konania. Uviedla, že bola študentkou 2. ročníka inžinierskeho štúdia na L. M. N. F. J. K., ktorá nemá pri jej študijnom odbore možnosť externého štúdia. Dodala, že externá forma štúdia býva spolplatená, čo by predstavovalo ďalšie výdavky na jej strane. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že zaviazá povinného platiť jej manželské výživné v sume 350 Eur mesačne, a to vždy do 10. dňa kalendárneho mesiaca vopred počnúc dňom podania návrhu. Zároveň žiadala priznať náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnej výške.

4. Povinný vo vyjadrení k odvolaniu oprávnenej uviedol, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými oprávnenou v odvolaní. Aj keď bol toho názoru, že súd prvej inštancie jej nemal priznať manželské výživné, v záujme upokojenia situácie nepodal odvolanie voči rozsudku a súdom priznané výživné jej uhradil. Podľa jeho názoru je návrh, ako aj samotné odvolanie v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň je nedôvodné, pretože bolo preukázané, že počas celého trvania manželstva oprávnená nebola nikde zamestnaná, študovala s tým, že náklady na štúdium, náklady na domácnosť, ako aj náklady na maloleté deti hradil v plnom rozsahu on. Po celý čas zabezpečoval starostlivosť o deti vzhľadom na štúdium oprávnenej. Oprávnená si zo spoločnej domácnosti zobrala sumu 11.000 Eur, ktoré použila na vlastné účely. Čo sa týka možného prenájmu bytu v Košiciach, v minulosti tento byt prenajímali, avšak došlo k jeho zničeniu a jeho matka je proti tomu, aby sa byt prenajímal. Byt mal byť k dispozícii im ako rodine a oprávnená ho využívala počas štúdia v Košiciach. Byt v súčasnej dobe nie je obývatelný vzhľadom na to, že sa prerábala bytový dom a sú tam stúpačky, čiže byt nie je v takom stave, aby ho bolo možné prenajímať. Preto odkaz oprávnenej na potencialitu jeho príjmu z prenájmu je irelevantný. Za nedôvodné považuje aj odvolanie čo do výroku o trovách konania, keďže oprávnená bola neúspešná v konaní, pretože požadovala 350 Eur a súd jej priznal 100 Eur mesačne. Povinný dňa 16.9.2022 zaslal do spisu inzeráty na internete preukazujúce, že oprávnená zamlčala, že prenajímala chatky na Širave za 30 Eur za noc už v roku 2019 a 2020, čím vedome zamlčala príjem z prenájmu.

5. Oprávnená vo vyjadrení k vyjadreniu povinného uviedla, že v celom rozsahu zotrúva na svojom podanom odvolaní, ako aj na dôvodoch v ňom uvedených. Zdôraznila, že počas trvania manželstva vykonávala aktívnu prípravu na výkon budúceho povolania dennou formou štúdia na vysokej škole. Poukázala na § 19 ods. 1 Zákona o rodine, pričom je zrejmé, že u účastníkov konania sa jednalo o nerovnomerné majetkové pomery, nakoľko ona nemohla vykonávať pracovnú činnosť z dôvodu štúdia na vysokej škole dennou formou, pričom povinný bol celú dobu trvania manželstva zamestnaný

a vykonával štátnu službu ako príslušník Finančného riaditeľstva SR. Je pochopiteľné, že povinný znášal náklady na chod domácnosti vo vyššej miere, ako to bolo u nej. Jej však počas štúdia na vysokej škole finančne vypomáhali jej rodinní príslušníci, a to najmä matka, preto nesúhlasí s tvrdením povinného o tom, že znášal bez výnimky všetky náklady na domácnosť, štúdium a maloleté deti. Zdôraznila, že v rozhodnom období poberala rodičovský príspevok a všetky finančné prostriedky získané z týchto sociálnych dávok boli použité na zabezpečovanie potrieb maloletých detí. K osobnej starostlivosti o maloleté deti poukázala na to, že povinný po celú dobu trvania manželstva vykonával štátnu službu v rozsahu 12 hodinových zmien v režime denná zmena, nočná zmena, dva dni voľna. Už len táto skutočnosť preukazuje nepravdivosť tvrdenia povinného o tom, že mal zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté deti po celú dobu trvania manželstva. Nepoprela, že povinný poskytoval starostlivosť pre deti, avšak nejednalo sa o taký rozsah a intenzitu starostlivosti, aby tým boli pokryté potreby maloletých detí bez jej participácie. Konštatovala, že osobnú starostlivosť o maloleté deti v prevažnom rozsahu zabezpečovala ona. Uviedla, že uhrádzanie nákladov na domácnosť a na maloleté deti povinným vo väčšom rozsahu ako z jej strany považuje za logické s ohľadom na skutkové okolnosti vyskytujúce sa v danom období, spočívajúce najmä v nemožnosti pracovať z dôvodu štúdia na vysokej škole dennou formou, pričom sa jednalo, podľa jej názoru, o plnenie zákonných povinností povinného vyplývajúcich z § 19 ods. 1 Zákona o rodine. Nejedná sa preto o argumentáciu, ktorá by mala akýkoľvek vplyv na jej nárok na príspevok na výživu rozvedeného manžela. Poprela, že pri odchode zo spoločnej domácnosti zobrala 11.000 Eur. Toto tvrdenie povinného považuje za účelové v snahe ju diskreditovať. Zdôraznila, že k opusteniu spoločnej domácnosti došlo v auguste 2020 a od tejto doby mal povinný možnosť domáhať sa vydania týchto finančných prostriedkov, resp. podať oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu, avšak vo veci vrátenia týchto finančných prostriedkov nevykonával žiadne úkony. Aj táto okolnosť, podľa jej názoru, preukazuje, že sa jedná o nepravdivé skutkové tvrdenia povinného. Zopakovala argumentáciu ohľadom potenciálneho príjmu z dôvodu vlastníctva bytu v K. E. I. F., pričom tento príjem súd prvej inštancie nebral do úvahy. Poprela, že by v období posledných niekoľkých rokov predmetný byt užívala pre potreby jej štúdia na vysokej škole. Ako matka dvoch maloletých detí vykonávala dennú formu štúdia tak, že ráno cestovala do Košíc za účelom absolvovania povinnej výučby a následne sa po skončení vyučovania vracala späť do Michaloviec zabezpečiť starostlivosť o maloleté deti. Taktiež zdôraznila, že od začiatku pandémie Covid-19 prebiehala výučba na vysokej škole dištančnou formou, a teda od začatia pandémie nemala už vôbec žiadny dôvod predmetný byt pre svoje potreby využívať. V tejto súvislosti poukázala aj na rozpor vo vyjadreniach povinného, ktorý na jednej strane tvrdí, že uvedený byt bol k dispozícii účastníkom konania ako rodine a na druhej strane sám konštatuje, že technický stav bytu nedovoľuje jeho užívanie tretími osobami vo forme prenájmu. Z tohto tvrdenia sa jej javí, že technický stav bytu má byť dostatočný pre účastníkov a ich rodinu, avšak nedostatočný pre užívanie tretími osobami, čo považuje za nesúrodé tvrdenie. Aj z toho dôvodu je tvrdenie povinného o nevhodnom technickom stave uvedeného bytu za účelové v snahe vyhnúť sa aplikácii inštitútu potenciálnych príjmov, naviac, keď nevhodnosť technického stavu bytu povinný žiadnymi listinnými či inými dôkazmi nepreukázal, a jedná sa teda výlučne o jeho skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť ona popiera. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal jej manželské výživné v sume 350 Eur mesačne. Zároveň, aby jej priznal náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnej výške.

6. Konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa prejednávajú a rozhodujú podľa Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (CMP).

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP), ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

9. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, použil správne ustanovenia Zákona o rodine, ale nesprávne ich aplikoval na zistený skutočný stav.

11. Odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a zaniká rozvodom alebo smrťou jedného z manželov. Zásadne teda trvá počas celého trvania manželstva. Bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú alebo nie, vyžaduje sa, aby mali v zásade rovnakú životnú úroveň. Aj pre priznanie výživného od manžela však platí, že výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s tým je potrebné spoľahlivo zistiť dôvody, ktoré viedli niektorého manžela k neplneniu vyživovacej povinnosti, a to aj v kontexte ustanovenia § 18 a § 19 Zákona o rodine, ktoré určujú práva a povinnosti manželov. Platí, že manželia sú povinní si navzájom pomáhať, starať sa spoločne o deti, starať sa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom. To, ako si konkrétni manželia upravia spôsob a rozsah prispievania každého z nich na uspokojovanie potrieb rodiny, je v praxi predovšetkým vecou dohody. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti medzi manželmi je súd povinný zisťovať, či a z akého dôvodu niektorý z manželov neplní svoju vyživovaciu povinnosť, aké sú osobné, rodinné a majetkové pomery manželov, aké sú odôvodnené potreby oprávneného a schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Zároveň je povinný zaoberať sa otázkou starostlivosti o domácnosť a otázkou osobnej starostlivosti o deti. Starostlivosť o deti a domácnosť Zákon o rodine stavia na roveň finančným príspevkom, ktorými na potreby rodiny prispieva ten z manželov, ktorý je zárobkovo činný. Výkon osobnej starostlivosti o deti a rodinu je cenený rovnako ako zárobková činnosť.

12. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie skúmal osobné, rodinné a majetkové pomery manželov, pričom zistil, že účastníci žili v spoločnej domácnosti do 7.8.2020, kedy sa oprávnená odsťahovala aj s maloletými deťmi do bytu ku svojej matke. Povinný zostal bývať sám v byte, ktorý patrí do jeho výlučného vlastníctva. V rozhodnom období, t.j. od 14.4.2021, kedy oprávnená podala návrh na určenie manželského výživného do 7.6.2021, teda deň predtým, kedy bolo ich manželstvo právoplatne rozvedené, oprávnená bola študentkou 2. ročníka inžinierskeho štúdia na L. M. N. F. J. K., študovala dennou formou. Jej príjmom bol rodičovský príspevok v sume 270 Eur mesačne a prídavky na deti v sume 49,90 Eur mesačne, ktorý však patrí deťom. Jej odôvodnené mesačné potreby v sume 262 Eur súd prvej inštancie konkretizoval v bode 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Povinný bol v danom období zamestnaný na Finančnom riaditeľstve SR. Podľa opisu mzdového listu za obdobie od 10/2019 do 9/2020 bol jeho priemerný čistý mesačný príjem v sume 1.579,50 Eur. Jeho odôvodnené potreby v sume 1.723 Eur súd prvej inštancie konkretizoval v bode 7 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Oprávnená namietala výdavky povinného na byt v K. v sume 220 Eur, ktorého je povinný spoluvlastníkom so svojou matkou, ale všetky náklady uhrádza iba on. Namietala, že byt by mohol aj prenajímať a mať z neho príjem od 650 do 700 Eur mesačne, keďže tak sa podľa inzercie prenajímajú obdobné byty v danej lokalite. Zvyšné výdavky povinného nespochybnila. Povinný svoje tvrdenie, že oprávnená pri odchode z domácnosti zobrala 11.000 Eur ničím nepreukázal. Súd prvej inštancie teda dostatočne zistil tak príjem ako aj nevyhnutné náklady oboch účastníkov za rozhodné obdobie. Keďže oprávnená sa riadne pripravovala štúdiom na vysokej škole na budúce povolanie, povinný bol jediný živiteľ rodiny. Je zrejmé, že sa účastníci na tom dohodli, obaja zabezpečovali podľa svojich možností starostlivosť o maloleté deti ako aj o domácnosť. Keď oprávnená v auguste 2020 opustila spoločnú domácnosť, povinný jej ničím neprispieval, jej jediným príjmom bola sociálna dávka – rodičovský príspevok v sume 270 Eur mesačne. Z rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 2P/139/2020-123 zo dňa 20.5.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 8.6.2021, o rozvode manželstva účastníkov konania je zrejmé, že sa vzdali práva podať proti nemu odvolanie, teda s rozvodom súhlasili, dohodli sa aj na výchove a výžive maloletých detí na čas po rozvode. Pri zásade, že životná úroveň manželov má byť v zásade rovnaká, súd prvej inštancie správne v zmysle § 71 Zákona o rodine rozhodol, že navrhovateľke vznikol voči povinnému nárok na manželské výživné. Pri určení sumy výživného vychádzal z mesačného príjmu povinného 1.500 Eur a príjmu oprávnenej 319,90 Eur (270 Eur rodičovský príspevok + 49,90 Eur prídavky na deti) po odpočítaní ich nevyhnutných nákladov. Tu odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie poukazuje na to, že priemerný čistý mesačný príjem povinného bol podľa opisu jeho mzdového listu 1.579,50 Eur ako aj na to, že prídavky na deti sa do príjmu oprávnenej nemôžu započítať, pretože to nie je sociálna dávka určená pre ňu, je určená deťom, oprávnená je len platobným miestom. Navyiac, odvolací súd konštatuje, že nevyhnutný mesačný výdavok na stravu oprávnenej v sume 70 Eur mesačne je nereálny, keď aj povinný si uplatnil sumu 200 Eur, čo sa už dá považovať za primeraný mesačný výdavok pre dospelú osobu. Odvolací súd zároveň uvádza, že ak povinný nepovažoval za potrebné prenajímať byt v Košiciach, nebol na to odkázaný. Dokonca nebol odkázaný ani na to, aby polovicu mesačných nákladov na uvedený byt platila jeho matka, ako spoluvlastníčka bytu. Porovnaním mesačných príjmov a výdavkov účastníkov vychádza, že mesačný príjem oprávnenej bol 270 Eur, po

zvýšení o navrhovanú sumu 350 Eur jej vychádza príjem 620 Eur. Povinný mal príjem 1.579,50 Eur, po odpočítaní výživného na deti v sume 200 Eur a sumy 350 Eur, mu zostáva 1.029,50 Eur, čo je o 400 Eur viac, ako u oprávnenej. Nevyhnutné výdavky účastníkov na oblečenie, obuv, drogériu, hygienu, lieky, mobil, internet boli v podstate na rovnakej úrovni. Povinný navyš splácal pôžičky, ktoré boli uzavreté počas manželstva, teda patrili do BSM. Platil aj poplatky za služby spojené s bývaním v byte, v ktorom býva, ktorého je však výlučným vlastníkom a platil všetky poplatky za byt v Košiciach, v ktorom nik nebýval a ktorý je v jeho spoluvlastníctve s jeho matkou. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj na to, že životná úroveň manželov má byť počas trvania manželstva rovnaká, bez ohľadu na to, či spolu žijú alebo nie, odvolací súd považoval návrh oprávnenej za dôvodný v celom navrhovanom rozsahu. Navrhované manželské výživné v sume 350 Eur mesačne je teda primerané odôvodneným potrebám oprávnenej ako aj schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného za rozhodné obdobie. Rozhodným obdobím je časový úsek od 14.4.2021, t.j. od podania návrhu do 7.6.2021, t.j. deň pred právoplatnosťou rozsudku o rozvođe manželstva. Keďže dňa 8.6.2021 boli už právoplatne rozvedení, za uvedený deň jej manželské výživné nepatrí. Oprávnenej tak patrí manželské výživné za 17 dní v mesiaci apríl (350 Eur : 30 dní x 17 dní) v sume 198,39 Eur. Za mesiac máj 2021 v sume 350 Eur. Za 7 dní v mesiaci jún 2021 (350 Eur : 30 dní x 7 dní) jej patrí 81,69 Eur. Spolu jej patrí manželské výživné v sume 630,08 Eur. Ako uviedol povinný, manželské výživné určené súdom prvej inštancie v sume 183,25 Eur oprávnenej po vyhlásení napadnutého rozsudku už zaplatil, čo oprávnená nerozporovala. Dlhé manželské výživné je potom 446,83 Eur (630,08 Eur – 183,25 Eur). Vzhľadom na účel a sumu dlžného výživného, s prihliadnutím na zárobkové a majetkové pomery povinného, odvolací súd predžil povinnému zákonnú lehotu na zaplataenie dlžného výživného na 90 dní od právoplatnosti rozsudku, čím mu poskytol primeraný čas na zabezpečenie sumy dlžného výživného.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení manželského výživného a dlžnom výživnom podľa ust. § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v aj napadnutých výrokoch II. a III. o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o náhrade trov konania spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti, aj keď z iných dôvodov.

17. Konanie vo veciach výživného plnoletých osôb je konaním návrhovým (§ 155 CMP). V takýchto konaniach súd nemôže priznať navrhovateľovi viac, ako si uplatnil v návrhu a ak mu priznáva menej, v prevyšujúcej časti musí návrh zamietnuť. V zmysle § 71 Zákona o rodine manželské výživné môže byť priznané len manželom, teda iba počas trvania manželstva. Manželstvo účastníkov konania bolo právoplatne rozvedené dňa 8.6.2021, čiže manželské výživné mohlo byť priznané len do dňa 7.6.2021. V tomto konaní oprávnená ako navrhovateľka žiadala priznať manželské výživné od podania návrhu, t.j. od 14.4.2021 do budúcnosti. Preto súd prvej inštancie správne rozhodol, že v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a podľa § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

19. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

21. Oprávnená si v konaní uplatnila nárok na náhradu trov konania, ako aj na náhradu trov odvolacieho konania. V konaniach podľa CMP platí, že každý účastník si platí trovy konania sám a žiaden z nich nemá nárok na ich náhradu od iného účastníka. Táto zásada môže byť prelomená podľa ust. § 55 CMP. Keďže ide o výnimku zo všeobecného pravidla, takáto výnimka musí byť náležite odôvodnená. Úspech alebo neúspech v konaní v tomto prípade nie je rozhodujúcim kritériom. Jediným zákonným kritériom je, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Pri hodnotení kritéria, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, súd ako jediné kritérium nezohľadňuje iba osobné a majetkové pomery účastníkov. Relevantné sú len okolnosti prejednávanej veci. V posudzovanom prípade nie je možné konštatovať, že povinný sa správal obštrukčne. Jeho obrana proti podanému návrhu, ako aj to, aké dôkazy boli vo veci produkované, je relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, nie však pre rozhodnutie o náhrade trov konania vedeného podľa CMP. Keďže odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, s ohľadom na ktoré by bolo spravodlivé náhradu trov konania priznať oprávnenej, rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň v zmysle § 52 CMP rozhodol, že oprávnená nemá nárok ani na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).